

Publicerad 2008-11-25 19:11 av Nagini

En kort novell om Amanda Ericssons djupa ensamhet...

Piiip

Jag ville inte ha någon där. Jag ville vara ensam, men det var ju ingen jävel som förstod det!

Jag öppnade långsamt ögonen och bemöttes av mörker. Såklart visste jag ju var allting låg och hur jag skulle gå för att komma fram till lampknappen och tända, men jag tyckte om mörkret.

I mörkret fanns ingenting att vara rädd för! Inte ens alla spöken, vampyrer eller mördare, som alla andra lättskrämda fjantar påstod.

Jag kunde höra stadens alla ljud utanför fönstrets neddragna persienner.

Bilar, bussar, människor, djur, flygplan och allt annat som man kan höra i en tom lägenhet i Stockholm. Men det fanns aldrig någon som ville lyssna. Inte ens lite.

Telefonen ringde. Jag hade skaffat mig en sån där gammaldags telefon som verkligen låter "ring, ring" när någon ringer. Jag log lite för mig själv och väntade lugnt på att signalerna skulle dö ut. Till slut gjorde de det, och telefonsvararen sattes igång.

"Hej, du har kommit till Amanda Ericssons telefonsvarare! Var vänlig och lämna ett meddelande efter pipet. Ha en bra dag!"

Piiip.

Jag hade alltid hatat ljudet av min egen röst. Den lät så överdrivet glad, knappt mänsklig alls. Inte för att jag var så pass mänsklig då, men rösten var väl en del av personen, eller?

"Hej gumman, det är Simon här! Jag bara undrade varför du inte ringde igår? Eller förrgår, eller idag? Jaja, hoppas du hör det här och ringer upp mig! Hejdå!"

Piiip.

Jag hatade ljudet av hans röst också, Simon. En gammal flamma som inte längre existerade...

Jag smålog lite för mig själv och blundade igen. Tystnad. Det underbara ljudet av tystnad.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nagini med Poeter.se id #26064 innehar upphovsrätten